

Denna berättelse tar *inte* sin början i **Vancouver** staden på Kanadas västkust. Tre av de fyra på bilden till höger lever däremot större delen av sina liv där. Tre av dem avlider i staden och två är även gravsatta där. Berättelsen får två delar.

Min pappas kusin Reidar berättar att hans far Anton (1897 – 1994) levde och arbetade i Kanada under en tvåårsperiod. Kyrkböckerna redovisar från augusti 1927 till mitten av mars 1929. Anton sitter längst till vänster. Med ledning av vad Reidar berättat kan bilden vara tagen i Winnipeg en stad i provinsen Manitoba. Far och son Andersson är inte okända för mig när jag får bilden av pappas kusin Billy. Tillsammans börjar vi efterforskningar för att ta reda på vilka de övriga tre kan vara. De första hypoteserna visar sig delvis vara ett blindspår. I mars 2022 samtalar Billy med sin tremänning Jan Nilsson. De minnen jag får ta del av underlättar sökandet. Bakom ratten sitter Herman. I kyrkböckerna även redovisad med sitt andranamn Olof och två efternamn Eliasson och Magnusson.

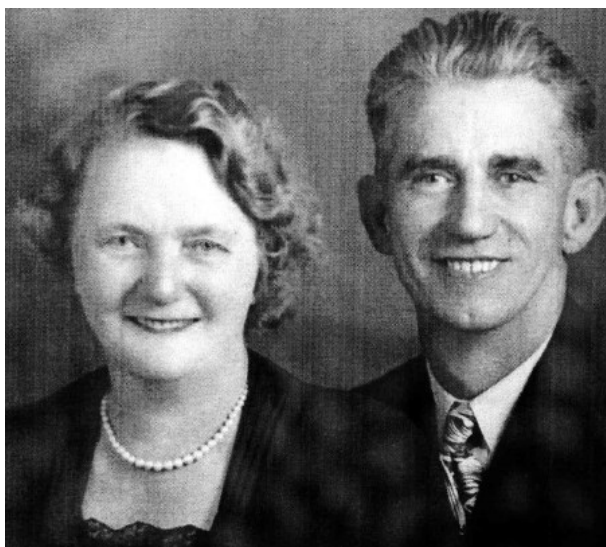

Herman föds i Sunnanå i Överhogdals socken i juli 1901. Hans far Magnus Eliasson härstammar från Aspås socken i dagens Krokoms kommun. Magnus avlider innan Herman hunnit fylla två år. I maj 1909 går så flytten till Klaxåsen i Rätans socken. Hans mor Anna Olofsdotter är född här 1874. Hon är tremänning med min farfars far. Anna är gravid sedan två månader och Herman får en lillasyster Astrid. Far är en nybliven änklings med tre minderåriga barn, Anders Jönsson. Han är tremänning med min mormors mor. Det blir

inget permanent förhållande. Herman lämnar Göteborg på ångaren Saga i juli 1923 destination Rainy River i den kanadensiska provinsen Ontario. När han emigrerar har hans mor och syster redan passerat en tjänst i Hackås socken och är skrivna i Näs socken. Anna lever resten av sitt liv söder om Östersund tills hon 1945 avlider av tuberkulos i Trusta på Norderö. Då är lillasyster Astrid sedan 18 år bosatt någonstans i USA, var är numera utforskat. Mer om Astrid som del två sist i denna berättelse.

I baksätet på bilen sitter **Emma** Augusta Olsson född i Klaxåsen i januari 1901, en kusin till min farfar och Billys far. Efter en kortare sväng till USA hösten 1923 emigrerade hon till Kanada i april 1924. I slutet av 1926 någonstans i Kanada gifte hon sig med **Axel** Antonius Lindmark redan eller blivande byggmästare. Axel är född i november 1900 i Norrböle Skellefteå landsförsamling och kom till Kanada i april 1923. En utveckling: När jag forskar i Axels anor upptäcker jag att hans syster och hennes man etablerade en pappershandel i närheten av min svärmors föräldrars järnaffär i Ursviken utanför Skellefteå tätort. Släktforskningsövertäckningar!

Vem tar bilden på de tre från Klaxåsen? Kan det vara Hermans fru Ethel Mae MacFadden född med efternamnet Hagerman i provinsen Ontario i juni 1898. Mae avlider i Vancouver i december 1954. Inga barn i äktenskapet. Herman Magnusson blir senare i livet sambo med Frozina Michalczuk. Hon har en son och är enligt sin dödsattest född i Shepenez i regionen Bukovina som 1905 var en del av

Österrike. Idag ligger hälften av Bukovina i Ukraina och den andra i Rumänien. Herman avlider i Vancouver 1990-07-31, Frozina följer efter 1994-06-05. De är båda begravda i Vancouver. Paret lämnar inga gemensamma barn efter sig. Bilden på herrskapet tillhör min tremänning John Dahl i Vemdalen. Han var tillsammans med delar av sin familj på besök 1987.

Anton återvänder från Kanada till Söderhögen samma månad som dottern Eivors ettårsdag. Månaden efter gifter han sig med sin tremänning Ester.

Emma och Axel lämnar inga barn efter sig. Emmas avlider i Vancouver 1957-04-12. Innan dess var hon och Axel på besök i Sverige någon gång under åren 1947 – 1948. Hon berättar i brev strax innan sin bortgång att hon lider av ett hjärtfel och har en önskan om att bli gravsatt vid sin mor Ingeborg Svendsdotter (1869 – 1935) på begravningsplatsen i Rätan. Urnan med hennes aska uppges ha anlänt Söderhögen under 1957. Året efter kommer Axel tillsammans med ny fru och uppfyller Emmas önskan. Axel har gift om sig med **Cora May Greig**. Som 93-åring överlever hon 2003 Axel med 22 år. Paret är begravda i Vancouver.

John Dahl har skickat mig fler bilder. På två av dessa står en adress angiven, 205 Carrall Street. En gata som i olika dokument genom åren även stavas Carroll Street med ett eller två L i slutet. På dödsattesten för min mormors lillebror Nikolaus (Nick Erickson) anges hans hemadress sedan två år vara 205 Carrol Street. Nick född i Göranberget i mars 1896 avlider i en drunkningsolycka i Alert Bay Vancouver den 9 juli 1949. Enligt dödsattesten har han då vistats i British Columbia i 21 år. Den tidsangivelsen stämmer överens med att han lämnar sina systrar Karin och Emma på platser öster ut i Kanada för att förenas med sin lillebror Elof som anlänt Vancouver 1926. Jag berättar detta för John som då kompletterar med att även hans svärfar har haft adress på Carrall Street. Det är ont om historisk information på nätet om gatan så jag ställer en fråga till The Swedish Heritage i Vancouver.

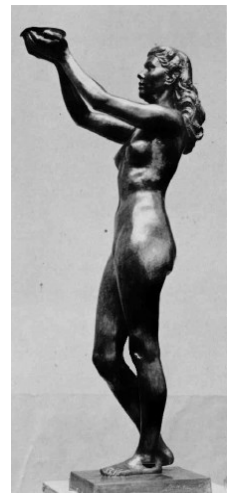
Jag får vänliga svar och råd om var leta information. Jag lär mig att om jag vill hitta något om gatan så måste jag besöka arkiv i Vancouver. I mars 2024 är det inte aktuellt, i stället lusläser jag informationen som redovisas på <https://www.swedishheritage.org/cards.aspx?pageHeader=learning> Här finns berättelser om personer med koppling till Jämtland och Härjedalen. Jag fastnar för två av dem. Irene Howard med pappa från Sällsjö i Mörsils socken och Edwin Albert Alm som uppges vara född i Bjärme i Näs socken. Kyrkböckerna anger dock Kungsnäs i samma socken. Irene får 1970 sin bok om svenskar i Vancouver publicerad. "Vancouver's Svenskar" är utgiven av "Vancouver Historical Society".

Det fanns gott om svenska skogshuggare i skogarna, få redovisas med namn i boken. Mannen till höger utan något känt släktskap får representera dem alla. Axel Lindmark är däremot omnämnd. Han beskrivs som en viktig bidragsgivare vad gäller organisationer som under lång tid sörjt för de sjuka och i övrigt hjälpbehövande i stadens svenskkoloni.

Gatan nämns ett antal gånger. Under någon tid hade skogsarbetarfacket "International Woodworkers of America" ett kontor där. Exakt adress anges inte. Det svenska kaféet "Hembygden" utan exakt adress angiv- en togs över av organisatörerna av skogsarbetarstrejker. Under den tiden serverades det upp till 800 mål mat varje dag. Under 1920- och 1930-talet fanns flera svenska restauranger på gatan, ingen nämns specifikt. På gatan fanns även John Green's tidningskiosk. Skogsarbetarna använde kiosken som sin "hemadress" när de tog emot brev från hemlandet. Arbetsgivare som erbjöd arbete annonserade på Johns anslagstavla.

Edwin Albert Alms farmor Ingrid Göransdotter härstammar från Bergs socken. Hon är femmänning med min mormors far. Ännu en släktforskningsövertäckning! Edwin var gift två gånger med kvinnor födda i Nordamerika. Hans enda (?) barn en son "försvann till havs nära Oslo" i slutet av andra världskriget. Som självutnämnd "kulturambassadör" för Kanada donerade han skulpturen Sigyn (av Nils Möllerberg) till höger. Hans största insats var dock gåvan av en större mängd böcker till biblioteket i Östersund. Edwin gick som 84-åring ur tiden 1973 och är begravd i Vancouver. Det blir till att besöka läsesalen och kontrollera att Sigyn står kvar i ljusgården. Jag behöver däremot inte låna några böcker av hans brors dotterdotter. Jag har i mars 2024 köpt sju av hennes böcker. Tidigare var Bodil Malmsten endast en del av min allmänbildning. Efter att först ha plöjt romanen "mitt första liv" tillförs min släktforskning substans och läsningen är ett rent nöje. Via alla mina far- och morföräldrar delar vi avlägsna anor i två socknar. Haverö i Medelpad, granne till Rätan i öster samt grannen i norr Berg. En trevlig släktforskningsövertäckning avslutar denna del av berättelsen som började med en bildgata.

Del två: Bilden och texten om Astrid är hämtad från berättelsen **Nybuon**: "Astrid som anges med efternamnet Olsson från Bryngelhögen. Mitt förslag är att hon fick efternamnet Andersdotter när hon föddes i Klaxåsen 1909. Om min förmodan är korrekt är hennes morfar bror med min farmors farfar. Astrid lämnar anställningen som telefonist i Hackås för Nordamerika fyra år efter att hennes halvbror Herman emigrerat 1923."

Astrid lämnar Göteborg den 8 oktober 1927. Hon reser med Svenska Amerikalinjens Drottningholm med destination New York. Enligt biljetten är efternamnet Andersson. Den 12 april 1929 gifter hon sig i Chicago. Brudgummens är Jöns Göte Vågberg född i Sinnberg Näs socken den 3 maj 1902. Socknarna Hackås och Näs ligger nästgårds i Jämtland men paret emigrerade inte tillsammans. Jöns Göte tog från Oslo sikte på Iowa i USA redan den 17 november 1921. Teoretiskt sett kan en tolvårig Astrid ha träffat sin blivande man i Hackås. Mer troligt är ändå att tycke uppstod i Chicagos svenskkoloni.

Vid uppvaktandet berättar kanske Jöns Göte för Astrid att hans äldre syster Märta i juli 1923 gift sig i Rätan med Nils Löf från Böle. Alternativt finns möjligheten att det är Astrid som kommer med nyheten till Jöns Göte. Nils är nämligen fyrmänning med Astrids mor så släkterna har redan ett gemensamt band. Som ett äkta par får de 1946 kanske veta att Jöns Götes storasyster Karins son Mauritz gift sig med Adele en kusin till min far.

Förhållandet tjuvstartade en aning för i januari 1930 föds dottern Barbro i Chicago. Familjen finns fortfarande i Chicago 1935. Enligt folkräkningsuppgifter från 1940 lever de i Michigan City i delstaten Indiana. Idag tar det en timme i bil att resa därifrån till centrala Chicago. Den 17 september 1963 avlider James J Wågberg i Montebello en stad i Los Angeles County, i delstaten Kalifornien. Astrid lever som änka i lite mer än 40 år och avlider bosatt i Morongo Valley, San Bernardino County i delstaten Kalifornien. Jag kan inte se att hon gift om sig och/eller fått några fler barn.

Barbro Wogberg gift Evans får två söner. Jag vet inte om det är James eller John som syns i famnen på Astrid eller om det är pojkens farmor. Jag har översatt ett minnesord över Barbro som jag funnit på nätet. I delar lyder det som följer:

Barbro avled fridfullt den 7 november 2018 i sitt hem i Hemet, Kalifornien med familjen vid sin sida. Barbro föddes av de svenska immigranterna James Wogberg och Astrid (Anderson) Wogberg i Chicago, Illinois. Som barn var hon intresserad av konst. På inrådan av sin lärare i första klass började hon en utbildning på Chicago Art Institute. Vid 10 års ålder drabbades Barbro av polio och låg på sjukhus i ett år. Hon delade rum med en indisk flicka och utan att kunna prata kommunicerade de med tavlor. I tonåren flyttade hon med familjen till Los Angeles. Där arbetade hon som frisör samtidigt som hon sparade pengar till sin utbildning. Senare i livet tyckte hon om att berätta historier om att hon träffade kändisar som Ingrid Bergman och William Frawley. Barbro utbildade sig på Pasadena City College och University of California Riverside. Hon tog examen i musik respektive konsthistoria. Barbro deltog 1955 i en längdskidtävling i Big Bear Kalifornien. Där träffade hon sin blivande man Earl. Deras bröllop hölls 1957 i San Gabriel Kalifornien, en plats de flera gånger återvänder till för att fira sin bröllopsdag.

I början av 1980-talet utvecklade Barbro ett intresse för arkeologi och arbetade med två utgrävningar i Mellanöstern. Först en boplatz från bronsåldern i närheten av Dödahavet. Den andra var Tell Qarqur i Orontes flodens dalgång i västra Syrien. Barbro skissade och ritade av artefakter på plats för katalogisering och publiceringsändamål. Hon fortsatte sin passion för konsten och producerade sina egna verk, inkluderat tryck och skulpturer, samtidigt som hon undervisade i grafikkurser vid Chatham College och Carnegie Mellon University i Pittsburgh, Pennsylvania. Hon ställde också ut sina egna verk i flera utställningar och var utställningsordförande för Pittsburgh Print Group.

Barbro njöt till fullo av sitt unika liv. Hon månade om att bygga varaktiga vänskaper, omhulda familje-evenemang, sjunga (ofta på svenska) och klä ut sig till häxa på Halloween för att skrämna unga som "utsatte" henne för "bus eller godis-upptåg".

Ännu en trevlig släktforskningsövertaskning. En påminnelse om att den minsta ledtråd alltid ska följas till ...